

B. Tomos Hajnal
ROCK AND ROLL

Lerobbant a mosógépem
és még sánta is vagyok,
két hete esik,
padlásra kell hordanom a mosott ruhát,
s a térdem nem segít –
hegyre másznék,
oxigént inni, nyírfát ölelni,
de még időben leülök:
sajgó csípőmet pihentetni.

Na, és akkor mi van?

Ezerszám bicegnek ezen a földtojáson
fállábúak, ferdegerincűek,
(de tényleg: vajon megszámolta-e valaki őket?)
lehajtott fejjel, sorsukba törődötten,
csupán cipőjük orrára fókuszálva,
no, meg a kövekre –
csak az én fejem ágaskodik fölējük,
mint rúdnyakú madaré,
s bólogat folyton egy örült ritmusra,
lábam helyett ropja a táncot
egy belső rock and rollra.

MEGVILÁGOSODÁS

Senki sem küldte, mégis felmászott,
kilépett a tető párkányára és várt.
Lenn oktondi bogarakként furikáztak
az emberek, nem néztek a tetőre,

nem rimánkodtak, hogy jöjjön le,
senki sem hívta az egy-egy-kettőt.
Furcsamód füléből is elszállt a suttogás,
nem biztatta, hogy vesse alá magát a mélybe,
majd az angyalok karjukon hordozzák,
hogy meg ne üsse lábát,
szét ne zúzza csontját a köveken.
S akkor életében először
minden kitisztult egy percre:
az utca, az emberek, a föld és párkány
közti távolság csak az agy
fogalmazványai voltak mindvégig,
s persze ő sem az, akinek magát hitte.

Utak, 2003
(80 x 60 cm, olaj, vászon)